

Živé a mocné Boží Slovo

Hošťálková 6. 6. 2021

Písně: 167, 394, 252, 675, 453

Čtení z Písma: ep.Židům 4, 1 - 13; ev.Jana 12, 23 - 26

Text kázání: ep.Židům 4, 12 - 13

Milí bratři a sestry,

toto téměř slavnostní zvolání epištoly k Židům je velmi naléhavé a důrazné, jako jeden veliký vykřičník. Autor epištoly patrně viděl, nebo tušil, že ve společenství, kterému tento dopis adresoval existují spory mezi křesťany ze Židů a křesťany z pohanů; ty tu byly od chvíle, kdy se křesťanství potkávalo s židovstvím. Ale co mu leželo na srdci patrně ještě více byl rozpor mezi teorií a praxí víry, mezi vírou naučenou, teoreticky zvládnutou a vírou skutečně žitou. Tento rozpor je starý jako křesťanství samo a ohrožuje na životě každého jednotlivého křesťana i každé křesťanské společenství.

Autor chce tedy svým dopisem na tento problém upozornit a velmi důrazně varovat: *Vyznání křesťanského společenství, jeho společná setkávání i nádherná zaslíbení, která mu byla Pánem darována se mohou stát vyprázdněným obalem, pouhou slupkou!* Je krásné, že to vše mají, ale bude-li to, co mají, zanedbáváno, pak to zpustne a zchátrá. Protože vyznání jakkoliv početného společenství neznamená vůbec nic, jestliže se Bůh pro lidskou pasivitu a hřích odmlčí. Kdyby k němu On sám, skrze proroky a nakonec skrze svého Syna Ježíše Krista neměl hovořit, pak by shromáždění Božího lidu nebylo skutečným, tedy v Bohu zakotveným, společenstvím. Tak jsme závislí na Bohu, na tom, který nás svolává, na jeho aktivním promluvení - Božím Slově, na jeho zaslíbeních, jejichž rubem je výstraha a varování.

Epištola k Židům tedy chce varovat. Má totiž odůvodněné obavy o to, aby naše vyznání nesklouzlo k mrtvým formám, setkávání církve k oblíbeným a nezávazným schůzkám a pravá naděje k pouhé iluzi. Má reálné starosti, protože se obává toho, že vyznání, setkávání a naděje společenství církve by mohlo ztratit vztah k živému Bohu a jeho Slovu. Dobře ví, že společenství, které už není v živém Božím Slově pevně zakotveno, nemůže již být společenstvím živým. A takové společenství se stává bezmocným a bezvýznamným, ztrácí jasný výhled a odvahu k rozhodnutím víry.

Epištola k Židům má o takové společenství obavy a proto bubnuje na poplach, volá a varuje: **„Boží Slovo je živé a mocné! Nesmí zůstat u žádných prázdných, mrtvých forem! Musí být vzato vážně! V opačném případě se nemůžete divit zůstanete-li bez moci a síly, prázdni, zakrnělí, tak zvaní křesťané!“** Vždyť není možné přece říkat, jak to občas slyšíme: *„Není ta Bible už přece jen trochu zastaralá? Je potřebné ji ještě dnes číst? Je v ní vůbec něco nového, co nebylo objeveno a co by nás mohlo ohromit? Jak a kde vlastně Bůh mluví a jedná ještě dnes? Vždyť jestliže se má něco stát, pak se toho musíme stejně nakonec chopit velmi energicky my sami, jinak se nezmění vůbec nic. Člověče pomoz si a Pán Bůh ti pomůže. Takto o Božím Slově nesmíte nejen mluvit, ale ani myslet“*, říká epištola k Židům. Boží Slovo

je živé, a živé je proto, protože živý je také Bůh! Bůh, náš nebeský Otec jde s námi tímto časem a prostorem, doprovází nás, stále znovu nás vyzývá k následování a obnově života.

Toto sděluje epištola k Židům společenství tehdejšímu. A co my? Necháme se jí též oslovit? Cítíme, že se tato slova týkají také nás? Jestliže ano, pak nás nechce přesvědčovat pouze svým prostým tvrzením, že Boží Slovo je jako meč a kam až to vlastně proniká. Epištola s námi nediskutuje, nechce přinášet žádné důkazy. To, o co jí jde je: upomenout společenství lidu Božího na jeho společné zkušenosti. Proto onen odkaz k minulosti, proto také celá ta známá 11.kapitola, která vysvětluje co to je skutečná víra a co to znamená opravdu věřit.

Na tyto zkušenosti nemá lid Boží, církev nikdy zapomenout, „*Jeho Slovo je živé a mocné!*“. Chce pronikat naším životem i životem našeho společenství a vstupovat vždy s námi do situací, do kterých jsme byli postaveni. Bůh je živý! Naopak, s námi je to nejisté, my jsme těmi, kteří musí dbát o to, abychom ono plné spojení s ním a napojení na něj nepromeškali. Platí, že On jde jako náš průvodce vždy s námi a před námi, ale též platí, že my se můžeme vydávat cestou zcela jinou. Na to je potřebné dávat pozor. Několikrát se v epištole ozve slovo: „**střezme se**“. „**Střezme se, aby o někom z vás neplatilo, že v čase, dokud zaslíbení trvá, promeškal vstup do Božího odpočívání.**“ Tedy jeho Slovo nás potkává, vyzývá, uvádí do pohybu jako živé, mocné Slovo, jako Slovo, které život a sílu působí a propůjčuje.

A tehdy je Slovo Boží přirovnáváno k ostrému, až do hlubin lidského života pronikajícímu meči. Proniká skrze všechny překážky a zábrany a vnikne až tam, kde se dotkne duše a ducha, kostí a morku, myšlenek a smyslů. Jako lidé jsme nedělitelní, jestliže to je zde ale takto rozděleno, pak to má nejspíš povědět: Bůh proniká až k jádru a dotýká se samé podstaty lidské osobnosti, není nic, k čemu by se nedostal, co by před ním mohlo zůstat uzavřeno a ukryto. To, co zde z epištoly k Židům slyšíme může znamenat dvojí.

To první: Jestliže Bůh mluví, pak se nemůžeme chovat tak, jako za deště, kdy na sebe navlékneme plášť, který nás před ním ochrání. Vždyť jemu se nemůže postavit do cesty žádná překážka. Jestliže On mluví, pak to s námi nemá být jako když v klidu svého domova zaslechneme z dálky zvuk sirény, ze které si nakonec nic neděláme a když se rozezní častěji, pak jde již mimo nás. A ještě: když Bůh mluví, nemůžeme s jeho řečí zacházet podobně jako s rádiem, které dle své libosti zastavíme, nebo přeladíme na jinou stanici.

Toto přirovnání Božího Slova k ostrému pronikajícímu meči chce povědět: Když Bůh mluví, pak má jeho Slovo moc překonávat všechny překážky a postihovat samo centrum našeho bytí, myšlení i jednání. K tomu ovšem - pro náš hřích - nemusí docházet každý den, ani každou neděli, při každém kázání. Vždyť do našich lidských úst se vejde tolik prázdného a bezvýznamného povídání, třeba i s náboženským přídechem. Tomu se není schopno vyhnout ani společenství církve. Ale přes všechno toto bezvýznamné a často nekonečné povídání je církvi stále znovu potvrzováno, že je tomuto světu darováno Slovo, o kterém je možné povědět: ono vniká do našeho srdce, týká se nás velmi úzce, chopí se nás a žádá si právě nás osobně, velmi zřetelně a bezpodmínečně.

A ještě **to druhé:** Onen obraz všepřonikajícího meče ostrého na obě strany může ukazovat též k Božímu Slovu, které zcela radikálně rozděluje věci, které byly dříve nedělitelné a nerozlučitelné. Dělí je jednou provždy a s konečnou platností a tím vytváří jasno, průhled a orientaci tam, kde bylo dříve všechno neprůhledné, nejasné

a všelijak zamotané. Boží Slovo vše „**rozsuzuje**“ a v jeho světle se stává zřejmým co je dobré a co zlé.

Společenství, kterému byla epištola k Židům adresována patrně s těmito účinky Božího Slova již přestalo počítat. Možná již nepokládalo Boží Slovo za důležité a rozhodující v každodenních otázkách života celého společenství i jednotlivých křesťanů. A tak pisatel dopisu má starosti. Tomuto společenství je třeba opět dopomoci k pochopení vlastní existence a smyslu jejich života, bytí.

Milí bratři a sestry, jestliže společenství víry nechce zemřít, ale žít, pak smí a má pevně přilnout k živému a živoucímu Bohu a jeho Slovu a nenechat se od něj žádným způsobem odtrhnout. Jestliže společenství křesťanů již není všechno jedno co se v něm a kolem něj děje, ale ptá se po jasné orientaci pro dnešek, zítřek i další dny, pak se má postavit pod živé a mocné Boží Slovo a nechat ho na sebe působit, vždyť ono je „**ostřejší než jakýkoli dvousečný meč; proniká až na rozhraní duše a ducha, kostí a morku, a rozsuzuje touhy i myšlenky srdce.**“

Amen.